

ת"פ 7165/08/11 - מדינת ישראל נגד משה אלקים

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 7165-08-11 מדינת ישראל נ' אלקים
בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

משה אלקים

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

רקע כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המונה שני פרטי אישום ומייחס לו שתי עבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בפרט האישום הראשון, מתואר כי ביום 09.11.10 התקשר הנאשם אל המתלונן ואמר לו: "אני אבוא אליך ואגמור איתך את החשבון".

בפרט האישום השני, מתואר כי ביום 17.11.10 בשעה 18.04 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם אל המתלונן ואמר לו שימיו ספורים.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום.

ראיות התביעה

המאשימה הגישה את הודעות הנאשם במשטרה (ת/1, ת/2) ומטעמה העיד המתלונן.

עדות המתלונן, מר אמיר קינן

העד סיפר כי הנאשם היה דייר בשכירות בדירה שבבעלותו ביבנה, במשך כשנתיים-שלוש. הנאשם התגורר בדירה שנה ולאחריה, הם חתמו על חוזה להארכת השכירות. לאחר זמן מה, הנאשם הגיש נגדו תביעה לתשלום בגין פעולות והשקעות שהשקיע בדירה. התביעה התבררה בבית משפט לתביעות קטנות ונדחתה. מאוחר יותר, וועד הבית הגיש נגדו כתב תביעה חדש והתברר בטאבו. העד ציין שכתב התביעה הזה הוגש על ידי הנאשם, בכובעו כיו"ר וועד הבית. לדבריו, הוא מונה שלא כדין.

העד סיפר כי תביעה זו לא הייתה מוצדקת, אך כמחווה של רצון טוב, הסכים העד לשלם סכום כסף מסויים לקופת וועד הבית. הנאשם שלא התגורר עוד בדירה באותה העת, רצה שסכום הכסף ישולם לו ולא לקופת וועד הבית. על כן, החל להטריד אותו ואמר בצורה מפורשת שיפגע בו. העד חשש כי הנאשם אכן יפגע בו ולכן, החליט שהוא לא יכול להבליג יותר. לדבריו, נאשם "חשבון אישי" עמו.

העד סיפר כי הנאשם התקשר אליו מספר פעמים, רוב השיחות ממספר שאינו מזוהה וכל שיחה איים עליו כי יבוא ו"יגמור איתו את החשבון." כך גם ביום 09.11.10 - הנאשם איים עליו "משהו בסגנון שאני אבוא ואני אגמור איתך חשבון, אתחשבן איתך" (עמ' 2 לפרוטוקול, ש' 23).

לשאלה כיצד ידע שהנאשם הוא זה ששוחח עמו, השיב כי הוא מזהה את קולו, אך הוא גם הציג את עצמו ו"בשיחה עצמה הוא הבהיר בבירור מי זה הוא ומי אני, ולמה הוא מצלצל" (עמ' 2 לפרוטוקול, ש' 31-32).

כשנשאל מדוע לא התלונן במשטרה לאחר שהנאשם איים עליו במועד זה, השיב כי שחש שהנאשם ממורמר, כועס ופגוע, הבליג. אולם, לאחר השיחה הבאה, כשהבין בצורה ברורה כי עליו לחשוש לחייו ולחיי משפחתו וכי הנאשם אינו מסתפק בהליכים החוקיים שהיו ביניהם, אלא רוצה "לקחת את החוק לידיים", ועל כן, פנה למשטרה.

העד סיפר כי ביום 17.11.10 ענה לשיחת טלפון מגב' מתי קרמוסטאי, שהייתה חברת וועד הבית ומספר הטלפון שלה בבית היה שמור במכשיר הטלפון שלו. אולם, מעברו השני של קו הטלפון שמע העד את הנאשם ולא אותה. העד סיפר כי בשיחה זו, הנאשם היה נחרץ, תוקפני ואיים עליו באופן כזה שהוא הבין שעליו לפנות למשטרה על מנת שהמצב לא ידרדר במהרה. העד ציין כי בעת שהוארך חוזה השכירות של הנאשם לאחר שנת השכירות הראשונה, הם נפגשו בביתו של העד. על כן, חשש העד שהנאשם יכול להגיע לביתו.

בשיחה זו, גידף הנאשם את העד ואיים עליו כך "ימך ספורים" וכן, "אני אגמור איתך את החשבון מפעמים קודמות" (עמ' 3 לפרוטוקול, ש' 20-21).

כשנשאל איך ידע שהדובר בשיחה זו היה הנאשם, השיב כי "אני מכיר את הקול והוא הציג את עצמו, וטען טענות ישנות ומוכרות בנושא שנטחן כבר עד דק, וכמו שאמרתי אחר כך וידאתי עם מתי שאכן האיש היה אצלה בבית, כי אני באיזה שלב כבר חשבתי אלוהים ישמור היא משתפת איתו פעולה, והרמתי אליה טלפון

לברר את העניין הזה" (עמ' 3 לפרוטוקול, ש' 23-25).

כשנאמר לעד כי לטענת הנאשם, הוא לא איים עליו אלא רק קילל אותו וכי אמרתיו הן כלכליות-משפטיות, השיב כי הנאשם התקשר אליו מספיק פעמים על מנת שיוול לזהות את טון דיבורו והנימה בה נאמרו הדברים. כן, הנאשם אמר לו כי יגמור איתו את החשבון. הוא שולל את דבריו של הנאשם כי אמרתיו הן כלכליות-משפטיות, שכן בתקופה זו, הוא כבר לא גד בדירה שבבעלותו ולא היה ביניהם קשר כלשהו שהוא כלכלי משפטי. הוגשו תביעות שהתבררו - תביעה אחת כשתבע אותו הנאשם ישירות והיא נדחתה וכן, תביעה נוספת בה ניסה הנאשם מזלו בעקיפין באמצעות תביעה של וועד הבית, שגם היא לא צלחה. על כן, לא ניתן לפרש את אמרתיו של הנאשם בפירוש אחר מלבד איום.

ב"כ הנאשם הטיחה בעד בחקירתו הנגדית כי רוב דיירי הבניין הסכימו כי הנאשם יהא חבר וועד הבית ויטפל בענייניהם הכלכליים בבניין ובפיקוח וגינון, אך רק הוא אינו מסכים לכך. זאת למרות שהוא אינו מתגורר בבניין ואינו מכיר את רוב הדיירים. הוא השיב כי הנאשם מינה את עצמו כחבר בוועד הבית, לא על דעתו. הוא לא קיבל הודעה כלשהי על קיום בחירות או שהנאשם מעוניין להיבחר לוועד הבית. הנאשם מינה את עצמו בהליך שאינו תקין ואינו חוקי, הן משום שדייר בשכירות לא יכול לעשות זאת והן משום שהדרך בה הוא מינה את עצמו לתפקיד אינה תקינה. עוד הוסיף כי "אני מבחינתי מרגע שזה הפך להיות כנראה כלי לניגוח כלפי נראה לי קצת מוזר, מה גם שהדבר הזה התברר בבית משפט והובהר לו חד משמעית שהוא לא יכול למלא את התפקיד הזה הגם שהוא לא קיבל את הסכמת" (עמ' 4 לפרוטוקול, ש' 28-30).

לפני שקיבל את כתב התביעה מוועד הבית בנוגע לתשלומים, לא קיבל כל דרישה כזו. עוד ציין כי וועד הבית לא עשה דבר.

כשהוטח בעד כי ביום 26.11.09, טרם הגשת כתב התביעה נגדו על ידי הנאשם, נשלח אליו מכתב מהאגודה לתרבות הדיור בנוגע לחוב לוועד הבית שלא שילם, השיב כי לפני שהנאשם התגורר בדירה, התגוררו בה דיירים אחרים שייתכן ולא שילמו את תשלומי וועד הבית כפי שהיו מחויבים לשלם בחוזה השכירות. על כן, משלא הצליח וועד הבית לגבות את התשלומים הללו מדייר קודם, ככל הנראה ניסו לגבות את התשלומים ממנו.

לשאלה מאיזה מועד התגורר הנאשם בדירה, השיב העד כי הוא אינו זוכר.

כשהטיחה בו ב"כ הנאשם כי הנאשם התגורר בדירה שבבעלותו החל משנת 007 ואילו, מכתב האגודה לתרבות הדיור נשלח אליו בשנת 2009, אמר העד "מאוד יכול להיות. מבחינתי אני לא גרתי בדירה, לא הייתי אמור לשאת בעלויות האחזקה השוטפת כי זה נושא הדייר הגר בדירה, וזה כתוב בכל חוזה שאני חותם עם הדיירים" (עמ' 5 לפרוטוקול, ש' 19-20).

כשהציגה בפניו ב"כ הנאשם מכתב מעיריית יבנה מיום 28.10.09 הנוגע לשיפוץ ושדרוג הבניין, השיב כי אלו הנושאים אותם כלל הנאשם בנושא ועד הבית בכתב התביעה. בית המשפט קבע כי לנאשם אין את הסמכות לעשות כן. הוא היה מעוניין לסיים את ההליך ולאחר שהושקעו סכומי כסף בפעולות שונות ולכן, הסכים לשלם לוועד הבית סך של כ- 300 ₪.

כשהוטח בו כי הדבר לא היה נתון להסכמתו וכי פסק הדין פסק לטובת הנאשם וחייב אותו בתשלום, השיב כי "זה לא משה אלקיים אלא נציגות וועד הבית" (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 1) וכי שני המקרים הסתיימו כשידו של הנאשם על התחתונה. הן המפקחת על רישום המקרקעין והן רשמת ההוצאה לפועל קבעו כי הכסף יועבר לוועד הבית ולא לנאשם. התביעה הייתה על סכומי כסף גדולים הרבה יותר והסתיימו בסכום כסף מינורי שהיה עליו לשלם.

הוא הדגיש כי תחושתו הייתה שהנאשם מנסה לנגח אותו באופן אישי וכי התנהלותו הייתה מוזרה. כך, הביע תמיהה כי לאחר שהנאשם חתם עימו על חוזה להארכת השכירות, הוא הגיש כתב תביעה נגדו, ללא ששוחח איתו על כך קודם לכן.

לשאלה מדוע לאחר שיחת הטלפון עם הנאשם ביום 9.11.10, הגיש תלונה במשטרה רק ביום 17.11.10, השיב כי הוא זוכר שהגיע למשטרה באותו יום בו התקשר אליו הנאשם וכי ייתכן ובמשטרה סיפר גם על שיחה קודמת.

כשהטיחה בו ב"כ הנאשם כי לקח לו זמן להגיע למשטרה, משום שלא חשש או לא ייחס לשיחה חשיבות, השיב "אני אמרתי אמרתי שהוא אדם שמנסה, והוא מנסה מפה ומשם ולא מצליח בסדר, אבל מרגע שהוא לא הצליח ולא הצליח וכבר תמו היחסים בינינו ועדיין ממשיך ומתקשר ועושה זאת כל פעם בהפגנות יותר גדולה" (עמ' 8 לפרוטוקול, ש' 5-7). עוד הוסיף כי בשיחה הזו, הוא מבין שהנאשם לא ישלם בעצמו.

לדבריו, הנאשם התקשר אליו מספר פעמים, לאחר שענייניהם הסתיימו בערכאות המשפטיות ולא הייתה כל סיבה בגינה הוא ישוחח עמו. בשיחות אלו, הנאשם כעס, צעק וקילל, דיבר בצורה מאיימת.

ב"כ הנאשם הטיחה בו כי הנאשם התקשר אליו רק פעם אחת או פעמיים על מנת לבקש ממנו לקבל בחזרה את צ'ק הביטחון והערבויות שהפקיד בידיו, משום שאינו מתגורר עוד בדירה, אך הוא סירב להשיב לו. לכך השיב כי הוא לא זוכר. הוא מחזיק במספר נכסים וייתכן שהנאשם קיבל בחזרה את מבוקשו או שלא נתן לו בכלל צ'ק ביטחון ובכל מקרה, הוא לא מחזיר לשוכרים את צ'ק הביטחון לפני שהוא רואה שהדירה מסודרת וקבלות לפיהן כל התשלומים לרשויות שולמו. הוא זוכר שהנאשם החזיר לו את מפתחות הדירה, ללא שהראה לו קבלות על תשלומים לחברת החשמל והמים ולכן, לא קיבל את הבטחונות שנתן במעמד חתימת החוזה אלא מאוחר יותר.

כשנשאל האם תבע את הנאשם בגין חובות שנתרו, השיב בשלילה. לשאלה מדוע אם כן, הוא הותיר בידיו את צ'ק הביטחון אם לא יכול להצביע על חובות שהותיר הנאשם, השיב כי מכח ההסכם שנכרת ביניהם, ניתנו בטחונות לשם כיסוי חובות ונזקים. אולם, לא ידע ליתן תשובה ברורה אם צ'ק הביטחון שנתן הנאשם עדיין מצוי בידיו או לאו.

לשאלת ב"כ הנאשם, סיפר העד כי הנאשם התקשר אליו מדירתה של מתי ואיים עליו כי ימיו ספורים ובהמשך איים עליו כי יגמור איתו את החשבון. הוא שלל כי הנאשם ביקש בשיחה זו לקבל בחזרה את צ'ק הביטחון שנתן.

לשאלה מדוע שיחת הטלפון שביצע הנאשם מדירתה של מתי היא זו ש"שברה" אותו, השיב כי השיחה הייתה מאוד מוחשית ולאחר שיחות קודמות ולאור אופי האיום והנימה, הבין כי הנאשם נהפך תוקפני והוא חשש כי הנאשם אכן יפגע בו. הוא התלונן במשטרה כשחש שהוא כבר לא יכול להתמודד עם השיחות. בתחילה, לא הייתה לו בת זוג, אך מאוחר יותר, כשהייתה לו בת זוג, הוא התחיל לחשוב על בני ביתו ולכן, חשש. העד הדגיש כי גם עם הגיעו לבית המשפט, חשש כי הנאשם יפגע בו.

ב"כ הנאשם שאלה את העד מדוע סיפר במשטרה רק על שיחות הטלפון מיום 9.11.10 ומיום 17.11.10 ולא סיפר על תוכן שיחות הטלפון הקודמות וזה השיב כי ייתכן ודבריו נרשמו בצורה מצמצמת.

העד השיב בשלילה לשאלה האם היו עדים ששמעו את שיחות הטלפון בעלות התוכן המאיים. אולם, ציין כי שיחת הטלפון האחרונה הייתה מדירתה של מתי ולדידו, היא חוששת ולכן, אמרה שלא שמעה את האיום. עוד הוסיף "כי כשהייתי אצלה לשלם את החוב לוועד הבית שמעתי בקול שלה והיא אמרה מפורשות שהיא לא רוצה להתעסק עם הבן אדם הזה".

ראיות ההגנה

ההגנה הגישה פסק דין של המפקחת על רישום המקרקעין ברחובות מיום 19.08.10 (נ/1), החלטת רשמת ההוצאה לפועל ברחובות מיום 09.01.12 (נ/2) ומכתבים שנשלחו למתלונן בשם וועד הבית מן האגודה לתרבות הדיור (נ/3).

מטעם ההגנה העידו הנאשם והגב' מתי קרמוסטא.

עדות הנאשם

לדברי הנאשם, בשיחת הטלפון שקיים עם המתלונן ביום 7.11.10 אכן קילל אותו, אך לא איים עליו. עוד ציין כי אם אכן איים עליו בעבר, טרם שיחה זו, אז תמוה כי לא ניתק את שיחת הטלפון עמו. הוא ניהל עם המתלונן שיחות טלפון רק בנוגע לצ'ק הביטחון שהפקיד בידיו או שהמתלונן התקשר אליו בנוגע לדירה.

הנאשם סיפר כי שכר את הדירה למשך שנה וניתנה לו אופציה לשכירות של שנתיים נוספות. במהלך התקופה שהתגורר בדירה, סידר מספר דברים בבניין ובין היתר דאג לתקן פיצוץ בצינור בבניין. דיירים ראו כי הוא מטפל בדברים בבניין וביקשו ממנו שינהל את וועד הבית. הנאשם השיב להם כי הדירה אינה בבעלותו והוא שוכר אותה, אך לבסוף נענה לתחנוניהם. 14 מתוך 16 דיירי הבניין רצו שיכהן כיו"ר וועד הבית בבניין. הוא הציע להקים גינת עצי פרי ולהקים גדר, גבה כסף מן הדיירים והתקשר למתלונן על מנת לגבות גם ממנו כסף לשם כך. המתלונן התעצבן, שאל מדוע הוא בוועד ולא הסכים לשלם. מספר דיירים נוספים הערימו עליו קשיים, הוא תבע אותם וזכה בשם וועד הבית.

בתביעה שהגיש נגד המתלונן, זכה בשם וועד הבית והמתלונן היה צריך לשלם, אך לא עשה כן. לכן, הוא פתח תיק נגדו בהוצאה לפועל.

כשנשאל מה גרמו למתלונן התביעות הללו, השיב הנאשם כי הוא נפגע ונהיה עצבני יותר ויותר, הוא לא רצה לשלם ולא רצה לשוחח איתו. גם פניות האגודה לתרבות הדיור, לא עזרו והוא הפך ל"יותר רע" לדבריו, רב איתו ודיבר לא יפה.

הנאשם סיפר כי מתי ראתה שהוא שומר את סכומי הכסף של הוועד, בדקה איתו את הכנסות הוועד והבינה שהוא שילם אלפי שקלים מכיסו. על כן, אמרה לו כי היא קיבלה מן המתלונן סך של 350 ₪ אשר היא רוצה להעביר אליו. היא אמרה לו שזה כסף שמגיע לו. לכן, הגיע לדירתה. הוא רצה להתקשר אל המתלונן בנוגע ל"צ'ק הערבות" שנתן לו. הוא שאל את המתלונן מה עם הצ'ק, כמה זמן הוא צריך לרדוף אחריו בנוגע אליו והמתלונן השיב לו כי הוא יכול לשכוח ממנו, הוא קרע אותו וכן, אמר לו כי לא יתייחס אליו יותר ושיעזוב אותו.

הנאשם אמר למתלונן כי הוא נמצא אצל מתי שנתנה לו את סכום הכסף שהוא העביר לה אתמול. המתלונן, בתגובה, ביקש לשוחח עם מתי. "הוא אמר תביא לי אותה לטלפון כי הוא לא רצה שהיא תביא לי את הכסף הזה. אז אמרתי לו כמה שאתה לא רוצה שאני אקבל את הכסף זה כסף שמגיע לי והנה אני מקבל אותו. והשיק ערבות שאתה לא רוצה לתת לי אותו, אתה יודע מה אתה יכול לעשות בו, תקפל אותו ואתה יודע מה לעשות, דחוף אותו ל... זהו זה כל מה שיש לי להגיד לך. זהו". (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 30-עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 2).

הנאשם ציין כי במהלך שיחתם הטלפונית, מתי ישבה לצידו ושמעה את שיחת הטלפון. עוד ציין כי אם היא טוענת שהיא הסתובבה בביתה ולא שמעה את כל השיחה, היא לא כל כך אמינה, לדבריו, שכן יש לה חדר אחד בדירה, הוא שוחח עם המתלונן באמצעות רמקול הטלפון והיא שמעה את תוכן השיחה.

בחקירתו הנגדית, אמר הנאשם כי בשיחתו עם המתלונן רצה להשפיל אותו ולהראות לו שהוא קיבל את הכסף, למרות שהמתלונן לא רצה בכך.

הנאשם סיפר כי הוציא כסף מכיסו בגין תיקונים ופעולות בבניין ודיירי הבניין היו מודעים לכך. עוד סיפר כי הזמין את המתלונן לאסיפות דיירים, אך הוא לא רצה להגיע.

לשאלת ב"כ המאשימה אם אכן וויתר לדיירים על אלפי שקלים שחייבים לו, השיב בחיוב. עוד אישר כי המתלונן היה חייב לו 350 ₪, אותם נתן למתי ובשיחת הטלפון האמורה, הראה לו שמתי נתנה לו את הסכום הזה.

הנאשם הכחיש כי התקשר אל המתלונן טרם שיחה זו מספר פעמים וטען כי התקשר אליו רק פעם אחת או פעמיים. יתר השיחות, ייתכן והיו מיוזמתו של המתלונן שהתקשר לשאול אותו מדוע הוא שולח מכתב בדואר רשום לגרושתו. הנאשם אמר כי היה שולח בכוונה את המכתב לכתובת של גרושתו של המתלונן ולא אל כתובת המתלונן. היא הייתה מעבירה לו את המכתב ולו היה אישור מסירה שהמכתב התקבל.

הנאשם הכחיש כי התקשר אל המתלונן פעמיים וקילל אותו. גם כשעומת עם דבריו בחקירתו במשטרה (ת/1) לפיהם אמר שהתקשר אל המתלונן פעמיים וקילל אותו, הכחיש זאת הנאשם ואמר "אני לא קיללתי אותו. מי

שמכיר אותי יגיד לך אני לא מקלל. לא מקלל. זאת הפעם שהגיעו מים עד נפש כי נמאס לי הוא לא רוצה לתת לי את השיק ומתעלל בי ואת ה- 350 שקל האלה גורר אותי מהוצאה לפועל ולפה. מלחמת עולם היה לי עד שיצא לי 350 ₪" (עמ' 17 לפרוטוקול, ש' 17-19).

ב"כ המאשימה שאלה את המתלונן באילו קללות קילל את המתלונן בשיחת הטלפון וזה השיב כי אמר לו שיקח את הצ'ק וידחוף אותו. הוא הכחיש כי כינה את המתלונן בכינויים עולבים אחרים, אך אמר כי "כנראה שהוא כזה. אז הוא יודע מי הוא. באמת מתאים לו" (עמ' 17 לפרוטוקול, ש' 32).

כשהטיחה בו ב"כ המאשימה כי מתי שמעה אותו מכנה את המתלונן במהלך שיחת הטלפון "מניאק, ו"חרא", השיב כי לא שמע דבר כזה והוא אינו זוכר. כשנשאל אז מדוע אמר קודם שלא אמר ולא אמר שאינו זוכר, השיב "לא אמרתי. לא זוכר" וכשנשאל שוב, אמר כי לא אמר זאת.

לשאלה מדוע היה צריך להתקשר למתלונן, לאחר שתבע אותו באמצעות וועד הבית ונקבע כי הוא היה צריך לשלם, השיב כי המתלונן התעלל בו בעניין זה, הוא השפיל אותו ולכן, הוא רצה להראות לו שהוא מקבל את הכסף, למרות שהוא לא רצה לתת לו אותו.

לשאלה איך המתלונן התעלל בו, השיב כי בכך שהיה עליו להגיש תביעה קטנה נגדו, אי רצונו לשלם לו את הכסף של וועד הבית ואי רצונו להחזיר לו את צ'ק הערבות.

ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי עשה שימוש בעבר בערכאות שיפוטיות ולכן, לא ברור מדוע היה צריך להתקשר אליו, השיב "אבל תביני, לא לא, כי הוא התעלל בי. תן את הכסף לוועד, לא לי. לוועד" (עמ' 18 לפרוטוקול, ש' 29).

לשאלת בית המשפט, מדוע הגיש תביעה בהוצאה לפועל נגד המתלונן, לאחר ששילם כבר את הכסף למתי מוועד הבית ומכח איזו סמכות, שהרי כבר לא התגורר בבניין, השיב הנאשם כי המתלונן המשיך להתנהל, מצבו של הנאשם היה "על הפנים" והוא רצה להראות למתלונן שהוא קיבל את הכסף ולא להיות מושפל.

כשנשאל שוב מכוח מה הגיש תביעה בהוצאה לפועל וציין בה שהוא מגיש אותה בשם וועד הבית וזאת לאחר שבתביעה הקודמת נקבע כי הכסף מגיע לוועד הבית, השיב כי בית המשפט צודק.

ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם כי הוא לא אמר בעבר, בחקירותיו במשטרה כי המתלונן הוא זה שלא התנהג אליו יפה וכל הזמן היה עצבני וצעק עליו, אלא אמר זאת לראשונה רק עתה בבית המשפט. הנאשם השיב כי אומר זאת עתה לבית המשפט.

נאמר לנאשם כי אין אינטרס למתלונן להעליל עליו וזה השיב כי יש לו אינטרס. הוא שקרן וכל עסקיו מתנהלים בדרך של רמאות, ושקרים.

הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן בשתי שיחות הטלפון. הוא לא אמר לו שימיו ספורים. לטענתו, דבריו אל המתלונן בשיחת הטלפון האחרונה שביצע מדירתה של מתי פגעה והשפילה את המתלונן בצורה קשה ולכן,

הוא רצה להתנכל לו והגיש תלונה במשטרה. הנאשם שב וחזר על כך שהוא אינו מאיים על אף אחד, הוא לא "טיפוס שמאיים".

עדות הגב' מתי קרמוסטא

העדה התגוררה בשכנות לנאשם בבניין. היא סיפרה כי היא מכירה את הנאשם מזה שנים רבות. הוא אדיב ונחמד, תמיד היה נחמד מאוד אל נכדיה. הוא הגיע להתגורר בבניין כשהוא היה הרוס לחלוטין. הוא הסכים להיות חבר בוועד הבית, עבד בנאמנות מכל הלב, נתן מכספו וזמנו ושינה את הבניין מבניין עוני למקום נהדר. הנאשם סייע בגביית סכומי כסף מדיירי הבניין. בעל הדירה בה התגורר הנאשם סירב לשלם.

עוד סיפרה כי לא היה לה קשר טוב עם המתלונן וציינה שהוא אדם קשה.

העדה שללה כי שמעה את הנאשם מאיים על המתלונן. כן, לא שמעה את הנאשם מרים את קולו או מקלל.

בחקירתה הנגדית, אמרה העדה כי ביום 17.11 הגיע אליה הנאשם, היא אינה זוכרת מתי בדיוק, אך חושבת שהיה מדובר בשעת צהריים. הם שתו קפה והוא התקשר ממכשיר הטלפון שבדירתה למתלונן.

לשאלה איפה היא הייתה כשהנאשם התקשר, השיבה כי הייתה בבית, רוב הזמן ליד הנאשם ואם לא, הסתובבה בבית. עוד ציינה כי הבית קטן, בגודל של כ- 40 מטר.

העדה נשאלה האם בעת שהתקשר הנאשם למתלונן, היא ידעה עם מי הוא משוחח, השיבה בחיוב. היא ציינה כי הנאשם אמר "אמיר שלום" והם שוחחו על ענייני הבית.

כשהטיחה בה ב"כ המאשימה כי בחקירתה במשטרה חודשיים לאחר האירוע אמרה שאינה יודעת עם מי שוחח הנאשם, השיבה כי "כל פעם מחדש אני משחזרת את זה, אני מוזמנת לאורך 5 שנים, אני יודעת שהוא דיבר עם אמיר בענייני הבית, איזה אמיר אני לא יודעת" (עמ' 30 לפרוטוקול, ש' 21-20).

עוד הטיחה בה ב"כ המאשימה כי בניגוד לדבריה בחקירתה הראשית, אמרה בחקירתה במשטרה כי שמעה את הנאשם אומר "מניאק" ו"חרא". העדה השיבה "חרא זה קללה? אני לא יודעת... אני לא חושבת שהוא מדבר כל הזמן ככה, זה לא קללה" (עמ' 30 לפרוטוקול, ש' 25,28).

בתשובה לשאלה האם ייתכן כי הנאשם אינו דובר אמת אם טען שלא קילל והיא אמרה בחקירתה במשטרה שהוא כינה את המתלונן "חרא", השיבה כי היא אינה יודעת.

לשאלה אם שמעה את שיחתו של הנאשם עם אמיר, השיבה בשלילה. הנאשם לא השמיע את השיחה באמצעות הרמקול של מכשיר הטלפון האלחוטי. כשנאמר לה כי הנאשם טען שהשמיע את השיחה באמצעות רמקול המכשיר, השיבה שאינה זוכרת.

העדה הכחישה כי שמעה את הנאשם מאיים במהלך השיחה וכן, הוסיפה כי "אני הסתובבתי בבית ואם הוא

אמר לו בשקט משהו, אני לא שמעתי. איומים בקול לא שמעתי" (עמ' 31, ש' 28). כשנשאלה האם ייתכן והנאשם דיבר בקול רגיל והיא לא שמעה, השיבה כי היא הייתה בסביבה והבית קטן מאוד. כך גם לשאלה האם ייתכן שהסתובבה בבית, עסקה בענייניה ולכן, לא הייתה מרוכזת בכל מילה שאמר הנאשם, השיבה כי הייתה לידו וגם כשהייתה בחדר שינה, הוא ממש קרוב.

כשנשאלה האם האזינה לכל מילה שנאמרה בשיחה, השיבה "לרוב" ולשאלה האם ייתכן ולא שמעה חלק מסויים בשיחה, השיבה "אלא אם הוא לחש ממש בלחש" (עמ' 32 לפרוטוקול, ש' 11).

דין

בבסיס ראיות המאשימה עומדת עדותו של המתלונן והיא, למעשה, העדות היחידה העומדת כנגד הנאשם. ככזו, תיבחן ותישקל עדותו.

המתלונן העיד בבית המשפט וסיפר את שאירע. התרשמתי כי עדותו מהימנה.

המתלונן סיפר כי הנאשם התקשר אליו מספר פעמים, רוב השיחות ממספר שאינו מזוהה ובכל שיחה איים עליו. כך גם איים עליו בשיחה ביום 09.11.10, כי יבוא ויגמור איתו את החשבון.

המתלונן סיפר כי הוא זיהה את קולו של הנאשם ואז, גם הנאשם הציג את עצמו. כך, שלא היה בו ספק באשר לזהות המתקשר.

המתלונן סיפר בבית המשפט מה היה תוכן האיום בשיחת הטלפון בינו לבין הנאשם ביום 09.11.10, אך לא דייק. אך הגיוני הוא כי ממרחק הזמן, כחמש שנים לאחר השמעת האיום, לא יזכור המתלונן במדויק את נוסח האיום מילה במילה. אין באי דיוק זה כדי להצביע על סתירה כלשהי או כדי לפגוע במהימנותו של המתלונן.

עוד הסביר המתלונן כי לא הגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם, לאחר שיחת הטלפון ביניהם ביום 09.11.10, משום שחש שהנאשם ממורמר וכועס והחליט להבליג על כך. אולם, לאחר שיחת הטלפון השנייה, מספר ימים לאחר מכן, עת התקשר אליו הנאשם ממכשיר הטלפון בדירתה של מתי ואיים עליו כי ימיו ספורים, הבין כי הנאשם רוצה "לקחת את החוק לידיים", כדבריו, וכי יש לו חשבון אישי עמו. הוא החל לחשוש לחייו ולחיי משפחתו ולכן, החליט להגיש תלונה במשטרה.

אני מקבלת את הסברו של המתלונן בנוגע לעניין זה. הסבר זה מתיישב עם ההגיון והשכל הישר. אני סבורה כי העובדה כי הנאשם התקשר למתלונן ימים ספורים לאחר שהתקשר אליו, גרמה למתלונן לחשוש כי הנאשם אכן יפגע בו, כפי שאיים עליו בשיחות הטלפון. על כן, אין בשיהוי זה, עד להגשת התלונה במשטרה, כדי לפגום במהימנותו של המתלונן.

בחקירתו הנגדית, נשאל המתלונן ארוכות לגבי צ'ק הביטחון שהפקיד בידיו הנאשם עם חתימת חוזה השכירות

ביניהם. לטענת הנאשם, התקשר אל הנאשם ביום 17.11.10 ממכשיר הטלפון בדירתה של מתי על מנת לבקש ממנו את צ'ק הביטחון שהפקיד אצלו. המתלונן אמר בכנות שהוא אינו זוכר וכי כבעל מספר נכסים וממרחק הזמן, אינו זוכר אם השיב לו את צ'ק הביטחון או לאו.

לא מצאתי את עדותו של הנאשם מהימנה. הנאשם הכחיש כי קילל את המתלונן, אך בחקירתו במשטרה (ת/1) אישר כי אכן התקשר אליו פעמיים וקילל אותו.

כשעומת עם כך בחקירתו הנגדית, השיב תשובות מתחמקות ולא היה בידו כל הסבר הגיוני לסתירה זו בדבריו. כך גם אמר כי הוא לעולם אינו מקלל, אך לשלאלה אחרת השיב כי הוא מקלל, אם יש בכך צורך.

הנאשם הבהיר במהלך עדותו, יותר מפעם אחת, כי רצה להשפיל את המתלונן. היה ברור מדבריו כי הוא חש כלפיו טינה עמוקה, כעס ומרמור. בעדותו, הכחיש כי כינה את המתלונן בכינויים עולבים, אך אמר כי כנראה שהכינוי מתאים לו והוא אכן כזה. גם בחקירתו במשטרה (ת/2), כינה את המתלונן בפני חוקר המשטרה בכינויים "נבל" ו"נחש ערמומי".

הנאשם לא ידע ליתן הסבר מספק לסיבה בגינה לאחר שהגיש תביעה נגד המתלונן בשם וועד הבית ונקבע כי על המתלונן לשלם סכום כסף מסויים, ולאחר שכבר לא התגורר בבניין, הגיש נגד המתלונן תביעה בהוצאה לפועל וציין כי הגישה בשם וועד הבית. כן, לא ידע להצביע על מקור הסמכות לכך. זאת, משום שלא הייתה לו כל סמכות כזו, לאחר שכבר לא התגורר בבניין ולא היה חבר בוועד הבית.

עדת ההגנה, הגב' מתי קרמוסטא טענה כי לא שמעה את הנאשם מאיים על המתלונן בשיחת הטלפון שביצע מדירתה ביום 17.11.10. לדבריה, היא הייתה לצידו רוב הזמן וגם כשלא הייתה, שמעה את דבריו, שכן דירתה קטנה. עוד טענה כי הנאשם לא קילל את המתלונן, הוא אדיב ונחמד ואינו מקלל כלל. כשהטיחה בה ב"כ המאשימה כי בחקירתה במשטרה אמרה כי הנאשם קילל את המתלונן, ניסתה לחזור בה מתשובתה זו וטענה כי המילה "חרא" אינה קללה. אף הנאשם טען בסיכומיו כי עדה זו אינה יציבה ושב וחוזר על כך שבשיחת הטלפון מיום 17.11.10 אכן קילל את המתלונן.

התרשמתי כי מעמד מתן העדות לא היה קל לעדה זו. ניכר כי היא מחבבת את הנאשם וקשה לה ליתן תשובות היכולות להאירו באור שלילי. העדה לא יכלה ליתן הסבר מניח את הדעת לסתירות שנמצאו בין דבריה בעת חקירתה במשטרה לבין דבריה כפי שנאמרו בבית המשפט, תשובותיה היו מתחמקות ומתפתלות ולא היה בהן כדי להשיב על מה שנשאלה.

בשולי הדברים יצוין כי במהלך ניהול הליך ההוכחות, העלה הנאשם טענות קשות נגד באת כוחו אשר ייצגה אותו מטעם הסנגוריה הציבורית וביקש כי ייצוגו יוחלף. עם מינויו של סנגור אחר לייצגו מטעם הסנגוריה הציבורית, העלה הנאשם גם כלפיו טענות קשות, עוד בטרם החל לייצגו בפועל. הסנגוריה הציבורית אשר בדקה את טענותיו של הנאשם ומצאה כי בהתנהלותם של באי כוחו לא נפל כל רבב, סירבה להמשיך ולייצגו בהליך זה בבית המשפט. לאור התנהלותו של הנאשם, מצאתי לקבל את עמדת הסנגוריה הציבורית וקבעתי כי הנאשם ייצג את עצמו, החל משלב הסופיים של פרשת ההגנה. כך, שחקירתה של הגב' מתי קרמוסטא

התנהלה על ידי הנאשם וכך גם הושמעו סיכומים מפיו. התנהלותו זו של הנאשם פגעה קשות במהלך התקין של ההליך השיפוטי וגרמה להימשכות ההליכים יתר מהדרוש ועל כך, אין לנאשם להלין אלא על עצמו. עם זאת, ובעיקר בשל השלב בו החל הנאשם לייצג עצמו, לא היה בכך כדי לגרום עיוות דין לנאשם.

בנסיבות דלעיל, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הראייה והוכיחה מעל לכל ספק סביר את יסודות העבירות בהן הואשם הנאשם. הנאשם איים על המתלונן בשתי שיחות טלפון, בכוונה להפחידו. לפיכך, הנני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016, במעמד הצדדים